

ระเบียบวิธีการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ตัวอย่างประชากรที่เป็นนิสิตนักศึกษาซึ่งมีทั้งที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์โดยตรง ที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง และที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาความรู้ในทางเศรษฐศาสตร์ในระดับมากน้อยต่างกัน น่าจะมีผลต่อทัศนคติดีมาก น้อยตามระดับความรู้ทางเศรษฐศาสตร์มากน้อยด้วย และนิสิตนักศึกษาผู้ที่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย ก็น่าจะมีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่านิสิตนักศึกษาที่ไม่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทยด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยไว้ดังนี้

๑. นิสิตนักศึกษาที่เรียนในคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่านิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง
๒. นิสิตนักศึกษาที่เรียนในคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่านิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย
๓. นิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่านิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย
๔. นิสิตนักศึกษาที่เรียนอยู่ในชั้นที่สูงกว่า มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่านิสิตนักศึกษาที่เรียนอยู่ในชั้นที่ต่ำกว่า
๕. นิสิตนักศึกษารายและนิสิตนักศึกษาหญิง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยไม่แตกต่างกัน
๖. นิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่านิสิตนักศึกษาที่ไม่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย

การสร้างแบบวัดทัศนคติ

แบบวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้จะประกอบไปด้วย ๒ ภาค คือ ภาค ก. และ ภาค ข. ภาค ก. เป็นภาคที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงต่าง ๆ ของผู้ตอบ ได้แก่ ระดับความรู้ ความวิชาทางเศรษฐศาสตร์ สถานที่เรียน ชั้น เพศ และมีอีกส่วนหนึ่งเป็นความหมายของคำ ผลิตภัณฑ์ไทย เพื่อให้ผู้ตอบเข้าใจความหมายตรงกับผู้วิจัย ส่วนภาค ข. เป็นข้อความเกี่ยวกับทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทย

การสร้างแบบวัดทัศนคติ ผู้วิจัยเริ่มด้วยการศึกษาว่า ผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทยควรมีลักษณะต่าง ๆ อะไรบ้าง และใครรวบรวมลักษณะเหล่านั้นขึ้นเป็นทฤษฎีเฉพาะ (Construct) ของผู้วิจัย เพื่อยึดเป็นหลักในการสร้างข้อความในแบบวัดทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยของการวิจัยครั้งนี้ คือ

๑. นิสิตนักศึกษาที่มีความคิดเห็นที่ดีต่อเรื่องทั่ว ๆ ไปของผลิตภัณฑ์ไทย ถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย และนิสิตนักศึกษาที่มีความคิดเห็นในทางที่ไม่ดีต่อเรื่องทั่ว ๆ ไปของผลิตภัณฑ์ไทย ถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย
๒. นิสิตนักศึกษาที่มีความสนใจต่อผลิตภัณฑ์ไทย ถือว่าผู้นั้นมีทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย และนิสิตนักศึกษาที่ไม่มีความสนใจต่อผลิตภัณฑ์ไทย ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย
๓. นิสิตนักศึกษาที่มีความรู้สึกในค่านิยมดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย ถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย และนิสิตนักศึกษาที่มีความรู้สึกในค่านิยมไม่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย
๔. นิสิตนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการใช้ หรือสนับสนุนให้ผู้อื่นใช้ผลิตภัณฑ์ไทย ถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย และนิสิตนักศึกษาที่ไม่ให้ความร่วมมือในการใช้หรือไม่สนับสนุนให้ผู้อื่นใช้ผลิตภัณฑ์ไทย ถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย
๕. นิสิตนักศึกษาที่ยกย่องผู้ผลิต และผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ไทย ถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย และนิสิตนักศึกษาที่ไม่ยกย่องผู้ผลิตและผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ไทย ถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย

ไม่คื่ตอผลิผลไทย

๖. นิสิตนักศึกษาที่มีส่วนรวมในชมรมผู้นิยมใช้ของไทย ถือว่าเป็นผู้มีทัศนคติที่คื่ตอผลิผลไทย และนิสิตนักศึกษาที่ไม่มีส่วนรวมในชมรมผู้นิยมใช้ของไทย ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่คื่ตอผลิผลไทย

ในการสร้างแบบวัดทัศนคติตอผลิผลไทย ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อความต่าง ๆ ตามหลักที่ต้งไว้ คื่

๑. ความคื่เห็นที่คื่ตอเรื่องทั่ว ๆ ไป ของผลิผลไทย
๒. ความสนใจตอผลิผลไทย
๓. ความรู้สึกที่คื่ตอผลิผลไทย
๔. ความร่วมมือในการใช้และสนับสนุนให้ผู้อื่นใช้ผลิผลไทย
๕. การยกยอของผูผลิและผู้ใช้ผลิผลไทย
๖. การมีส่วนรวมในชมรมผู้นิยมใช้ของไทย

ข้อความที่รวบรวมขึ้นทั้งหมดนี้ ประกอบไปค้วยข้อความ ๒ ประเภท คื่ ประเภทแรก เป็นข้อความที่ผูตอบจะตองตอบยอมรับ หรือเห็นควย จึงแสดงว่า เป็นผู้มีทัศนคติที่คื่ตอผลิผลไทย ข้อความประเภทนี้มี ๓๗ ข้อความ ประเภทที่สองเป็นข้อความที่ผูตอบจะตองตอบไม่ยอมรับ หรือไม่เห็นควย จึงแสดงว่าเป็นผู้มีทัศนคติที่ไม่คื่ตอผลิผลไทย มี ๓๓ ข้อความ รวมข้อความทั้งหมดในแบบวัดทัศนคติตอผลิผลไทย มีรวม ๗๐ ข้อความ ทั้ง ๗๐ ข้อความนี้สามารถจำแนกได้ตามจำนวนที่สร้างขึ้นจากหลักทั้ง ๖ ประการ ดังในตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ จำนวนข้อความจำแนกตามหลักเกณฑ์ ๖ ประการของการ
สร้างแบบวัดทัศนคติ

หลักของการสร้างแบบวัดทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทย	จำนวน	ร้อยละ
๑. ความคิดเห็นที่ผิดในเรื่องทั่วไปของผลิตภัณฑ์ไทย	๑๕	๕๑.๕๓
๒. ความรู้สึกที่ต่อผลิตภัณฑ์ไทย	๒๒	๓๑.๕๓
๓. ความสนใจต่อผลิตภัณฑ์ไทย	๘	๑๑.๕๓
๔. การให้ความร่วมมือในการใช้และสนับสนุนให้ผู้อื่น ใช้ผลิตภัณฑ์ไทย	๑๕	๒๑.๑๕
๕. การยกย่องผู้ผลิตและผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ไทย	๕	๕.๗๑
๖. การมีส่วนร่วมในชมรมผู้นิยมใช้ของไทย	๒	๒.๘๖
รวม	๗๐	๑๐๐.๐๐

การหาความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดทัศนคติ

ผู้วิจัยใช้การตัดสินของผู้ทรงคุณวุฒิ ๑๕ ท่าน ทำการตัดสินข้อความทั้ง
๗๐ ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในการวิจัยครั้งนี้จะเรียกผู้ทรงคุณวุฒิที่ทำกาตัดสินว่า ผู้ตัดสิน
(Judges) การเลือกผู้ตัดสินครั้งนี้ ผู้วิจัยพิจารณาตามลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังนี้ คือ
เป็นผู้ที่เชี่ยวชาญและมีความรู้ด้านเศรษฐศาสตร์เป็นอย่างดี เป็นผู้ที่มีความรู้ในการวิจัย
ทางการศึกษา เป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในการสร้างแบบวัดทัศนคติ และเป็นผู้ที่มิ
ประสบการณ์ในการทำงานด้านสนับสนุนผลิตภัณฑ์ไทย

การให้ผู้ตัดสินทำการตัดสินข้อความในแบบวัดทัศนคติที่สร้างขึ้น ผู้วิจัยได้นำแบบวัดทัศนคติที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ตัดสินแต่ละท่านควยตนเอง ซึ่งข้อความในแบบวัดทัศนคติที่ให้ผู้ตัดสินทำการตัดสิน ประกอบด้วยข้อความ ๒ ประเภทดังกล่าวกวแล้วข้างตน สำหรับข้อความประเภทแรก ๓๑ ข้อความ ผู้วิจัยได้นำไปให้ผู้ตัดสินพิจารณาตัดสินข้อความโดยการให้คำตอบว่า

"ถ้าท่านเห็นว่า ผู้ใดก็ตามที่ตอบว่า ยอมรับ หรือ เห็นด้วยกับข้อความดังต่อไปนี้ แสดงว่าผู้ตอบมีทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย ใช่หรือไม่ ถ้าใช้กรรูกาเขียนเครื่องหมายถูก (✓) ลงในวงเล็บท้ายข้อความ ถ้าไม่ใช้กรรูกาเขียนเครื่องหมายผิด (X)"

ส่วนข้อความประเภทที่สองจำนวน ๓๓ ข้อความ ผู้วิจัยนำไปให้ผู้ตัดสินพิจารณาตัดสินโดยให้คำตอบว่า

"ถ้าท่านเห็นว่า ผู้ใดก็ตามที่ตอบว่า ยอมรับหรือ เห็นด้วยกับข้อความดังต่อไปนี้ แสดงว่าผู้ตอบมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทย ใช่หรือไม่ ถ้าใช้กรรูกาเขียนเครื่องหมายถูก (✓) ลงวงเล็บท้ายข้อความ ถ้าไม่ใช้กรรูกาเขียนเครื่องหมายผิด (x)"

การพิจารณาเลือกข้อความเพื่อใช้ในแบบวัดทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทย ผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะข้อความที่มีผู้ตัดสินตั้งแต่ ๑๑ ท่านขึ้นไป หรือ ๓๘.๕๓ % ของผู้ตัดสินลงความเห็นตรงกันในแต่ละข้อความของข้อความทั้งสองประเภท รวม ๓๐ ข้อ จากการคัดเลือกข้อความทั้งหมด ปรากฏว่า ข้อความที่ผู้ตัดสินตั้งแต่ ๑๑ ท่านขึ้นไปยอมรับมีจำนวนรวม ๕๔ ข้อความ ผู้วิจัยเก็บข้อความทั้ง ๕๔ ข้อความ ไว้ในแบบวัดทัศนคติต่อไปส่วนข้อความอื่น ๆ ที่คัดทิ้งไปเพราะมีผู้ตัดสินลงความเห็นน้อยกว่า ๑๑ ท่านลงไปมีจำนวน ๑๖ ข้อความ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ จำแนกข้อความทั้งหมดที่ผู้ศึกษาลงความเห็นอย่างน้อย
๑๑ ทานขึ้นไป และน้อยกว่า ๑๑ ทานลงไป

หลัก	ข้อความ ทั้งหมด	ข้อความที่ผู้ศึกษินยอมรับ	
		อย่างน้อย ๑๑ ทานขึ้นไป	น้อยกว่า ๑๑ ทาน
ความคิดเห็น	๑๕	๑๐	๕
ความรู้สึก	๒๒	๑๕	๗
ความสนใจ	๘	๗	๑
การให้ความร่วมมือในการใช้	๑๘	๑๖	๓
การยกย่องผู้ผลิตและผู้ใช้	๔	๔	๐
การมีส่วนร่วมในชมรมผู้นิยมใช้ ของไทย	๒	๒	๐
รวม	๗๖	๕๔	๑๖

การให้คะแนนทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ ผู้วิจัยใช้วิธีการเปลี่ยนระดับทัศนคติให้เป็น
คะแนนของแต่ละข้อความ โดยถ้าผู้ตอบ ตอบถูก คือ เห็นด้วย (ยอมรับ) กับข้อความ
ที่ต้องตอบว่า เห็นด้วย (ยอมรับ) หรือตอบไม่เห็นด้วย (ไม่ยอมรับ) กับข้อความที่ต้อง
ตอบว่าไม่เห็นด้วย (ไม่ยอมรับ) จึงให้คะแนน ๑ คะแนนต่อข้อความหนึ่ง ๆ แต่ถ้า
ผู้ตอบตอบผิด คือ ตอบไม่เห็นด้วย (ไม่ยอมรับ) กับข้อความที่ต้องตอบเห็นด้วย (ยอมรับ)
หรือตอบเห็นด้วยกับข้อความที่ต้องตอบ ไม่เห็นด้วย ผู้วิจัยไม่ได้ให้คะแนนสำหรับข้อความ
ที่ตอบผิดนั้น เช่น ข้อความที่ว่า ผลิตภัณฑ์ไทยส่วนมากให้ประโยชน์ไม่คุ้มกับเงิน คำตอบ

ที่ถูกคือ ต้องตอบไม่เห็นควย ดังนั้นถ้าผู้ใดตอบไม่เห็นควยก็ได้ ๑ คะแนน แต่ถาตอบ
เห็นควยก็ไม่ไคคะแนน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใหญ่ตอบ เลือกตอบได้เพียง ๒ อย่าง ได้แก
เห็นควย (ยอมรบ) และไม่เห็นควย (ไมยอมรบ) เท่านั้น โดยมีเหตุผล ๓ ประการ
คือ ประการแรก เพื่อให้ไคค่าตอบที่ตรงตามความรู้สึกที่แท้จริงของผู้ตอบในทางไค
ทางหนึ่งเท่านั้น ประการที่สอง เพื่อเป็นการแยกให้เห็นความแตกต่างไคชัดเจนที่สุด
ระหว่างทัศนคติที่ดี และทัศนคติที่ไม่คคือผลิตภัณฑ์ไทย โดยยึดตามหลักของการออกแบบ
ในการวิจัยที่ว่า จะต้องพยายามให้เงื่อนไขที่จะสร้างขึ้นนั้นเกิดความแตกต่างกันไคมาก
ที่สุดเท่าที่จะมากได้^๒ (Maximization of Systematic Variance) และ
ประการที่สาม ให้ไคค่าตอบที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ มีทัศนคติที่ดี หรือ
ทัศนคติที่ไม่ค เพียงอย่างไคอย่างหนึ่งเท่านั้น

การหาความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบวัดทัศนคติ

ผู้วิจัยไคนำแบบวัดทัศนคติคคือผลิตภัณฑ์ไทย ไปลองใช้กับนิสิตในจุฬาล
งกรณ์มหาวิทยาลัย ๓ กลุ่มคือ กลุ่มที่เรียนในคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง กลุ่มที่เรียน
วิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบาง และกลุ่มที่ไคเคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย
กลุ่มละ ๓๒ คน รวมนิสิตนักศึกษาคทั้งหมดที่นำแบบวัดทัศนคติไปลองใช้มีจำนวน ๙๖ คน
จากนั้นจึงนำคะแนนที่ไคมาคำนวณหาความสัมพันธ์แห่งความเชื่อถือได้ภายในของแบบ
วัดทัศนคติ โดยการใชสูตรของคูเคอร์-ริชาร์ดสัน^๓ (Kuder-Richardson) และไค

^๒Fred N. Kerlinger, Foundations of Behavioral Research. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1964), p. 283.

^๓Georgia Sachs. Adam, Measurement and Evaluation in Education, Psychology and Guidance. (New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1965), p. 87.

ค่านวนหากำสัประสิทธิของควมเชือถือใคสูง และมืควมเทียงตรงเพียงพอ ก็นำไป
ใช้เป็นเครื่องมือในการวักทักนคคิตอนลิตนลไทยค่อไป

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตนักศึกษาจากมหาวิทยาลัย
๕ แห่ง ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้พิจารณาว่านิสิตนักศึกษาเหล่านี้เป็นตัวแทน
ของนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งใดโดยเฉพาะ แต่แบ่งนิสิตนักศึกษาทั้งหมดออก
เป็น ๓ กลุ่มใหญ่ โดยคำนึงถึงความรู้ด้านวิชาทางเศรษฐศาสตร์เป็นหลักได้แก่ กลุ่ม
นิสิตนักศึกษาที่เรียนในคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง กลุ่มนิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่เคยเรียน
วิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง และกลุ่มนิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทาง
เศรษฐศาสตร์มาเลย จำนวนตัวอย่างประชากรทั้งหมดที่ต้องการในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้
คำนวณหาโดยใช้สูตรการหาขนาดของตัวอย่างประชากร^๔ ปรากฏว่าต้องใช้ตัวอย่าง
ประชากรทั้งหมด ๖๖๕ คน ซึ่งผู้วิจัยได้จำแนกตัวอย่างประชากรตาม กลุ่ม ชั้น และ
เพศ เป็น ๒๔ กลุ่มย่อย ดังนั้นเพื่อให้แต่ละกลุ่มย่อยนี้มีตัวอย่างประชากรเป็นจำนวน
ลงตัวเท่า ๆ กัน จึงใช้ตัวอย่างประชากรกลุ่มละ ๓๐ คน รวมตัวอย่างประชากรที่ต้อง
ใช้ทั้งหมด ๗๒๐ คน

การสุ่มตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยเริ่มด้วยการศึกษาหลักสูตรของคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย ๕ แห่ง จาก
เอกสารสิ่งพิมพ์ฉบับล่าสุดของแต่ละมหาวิทยาลัย เช่น คู่มือนิสิต คู่มือการศึกษา แดง
การณ์ของมหาวิทยาลัย และเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรของคณะต่าง ๆ ตลอดจนติดต่อกับ

^๔สูตรการคำนวณในภาคผนวก ค.

แผนกจัดหลักสูตรตารางเรียนของแต่ละคณะต่าง ๆ เมื่อทราบหลักสูตรของแต่ละคณะแล้ว ผู้วิจัยจึงจำแนกนิสิตนักศึกษาคณะต่าง ๆ ของแต่ละมหาวิทยาลัยตามกลุ่มทั้ง ๓ ดังกล่าวข้างตน ซึ่งแต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนิสิตนักศึกษาคณะต่าง ๆ ดังนี้คือ

กลุ่มนิสิตนักศึกษาที่เรียนในคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง ประกอบด้วยนิสิตนักศึกษาจากคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

กลุ่มนิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง ประกอบด้วยนิสิตนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทุกคน ยกเว้นคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจคณะเดียว คณะครุศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะเภสัชศาสตร์ และคณะรัฐศาสตร์ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะรัฐศาสตร์ คณะวารสารและสื่อสารมวลชน และคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยมหิดล

กลุ่มนิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย ประกอบด้วยนิสิตนักศึกษา คณะแพทยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะนิเทศศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทุกคณะของมหาวิทยาลัยมหิดล ยกเว้น คณะทันตแพทยศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์ และทุกคณะของมหาวิทยาลัยศิลปากร

สำหรับการจัดให้คณะต่าง ๆ อยู่ในกลุ่มที่สอง นั้น ผู้วิจัยได้พิจารณาโดยยึดหลักว่า ต้องเป็นคณะที่จัดวิชาทางเศรษฐศาสตร์เป็นวิชาบังคับในหลักสูตร จะเป็นวิชาบังคับในชั้นใดก็ได้ สำหรับแบบวัดทัศนคติที่ใชกับนิสิตนักศึกษาสองกลุ่มหลังนั้น ผู้วิจัยได้พิจารณาจัดกลุ่มใหม่แน่นอนอีกครั้ง โดยถือคำตอบของผู้ตอบในภาค ก. ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ตอบเป็นหลัก ทั้งนี้เพราะบางคณะในกลุ่มที่ ๒ ไม่ได้จัดวิชาทาง

เศรษฐศาสตร์เป็นวิชาบังคับตั้งแต่ชั้นปีที่ ๑ หรือ ชั้นปีที่ ๒ และบางคณะของกลุ่มที่ ๓ ก็จัดวิชาทางเศรษฐศาสตร์เป็นวิชาเลือกไว้ในหลักสูตรด้วย

เมื่อจัดแบ่งนิสิตนักศึกษาคณะต่าง ๆ เป็น ๓ กลุ่มแล้ว ผู้วิจัยก็นำแบบวัดทัศนคติที่สร้างขึ้นไปให้กับนิสิตนักศึกษาในแต่ละคณะของกลุ่มทั้งสาม ด้วยวิธีการดังนี้คือ ในขณะที่ผู้วิจัยสามารถนำแบบวัดทัศนคติไปให้กับนิสิตนักศึกษาทำนอกเวลาเรียนได้ ผู้วิจัยก็นำแบบวัดทัศนคติไปที่คณะนั้น แล้วสุ่มแจกแบบวัดทัศนคติให้กับนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในที่ต่างๆ ในบริเวณคณะนั้นทำ และคอยรับแบบวัดทัศนคติกลับคืนด้วยตนเอง ส่วนคณะใดที่ผู้วิจัยไม่สามารถนำแบบวัดทัศนคติไปให้กับนิสิตศึกษานอกเวลาเรียนได้ ผู้วิจัยก็เริ่มทำการศึกษาคารางเวลาเรียนของชั้นต่าง ๆ ว่าแต่ละชั้นแบ่งออกเป็นกี่กลุ่ม แล้วกำหนดตัวเลขให้กับกลุ่มต่าง ๆ ในแต่ละชั้น จากนั้นจึงทำการสุ่มกลุ่มของแต่ละชั้นจากชั่วโมงเรียนชั้นละกลุ่ม แล้วจึงทำการติดต่อกับอาจารย์ประจำชั่วโมงนั้น ๆ เพื่อขออนุญาตนำแบบวัดทัศนคติไปให้กับนิสิตนักศึกษาทำในเวลาหยาบชั่วโมง

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการตัวอย่างประชากรทั้งหมด ๓๒๐ คน โดยแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่มเท่ากัน ดังนั้น จึงต้องการนิสิตนักศึกษาจำนวนกลุ่มละ ๒๔๐ คน ผู้วิจัยจึงนำแบบวัดทัศนคติไปให้กับนิสิตนักศึกษาคณะต่าง ๆ ของแต่ละกลุ่มให้ได้จำนวนมากกว่าที่กำหนดไว้ในแต่ละกลุ่ม เพื่อจะได้มีจำนวนเพียงพอหลังจากที่ได้คัดเลือกแบบวัดทัศนคติฉบับที่ไม่สมบูรณ์ออกแล้ว และเพื่อให้ในการสุ่มลงในแต่ละกลุ่มย่อยต่อไป

การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเริ่มนำแบบวัดทัศนคติไปให้นักศึกษากลุ่มต่าง ๆ ทำด้วยวิธีการดังกล่าวข้างต้น ตั้งแต่วันที่ ๒ มกราคม จนถึงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖ เมื่อรวบรวมข้อมูลเสร็จปรากฏว่า ได้แบบวัดทัศนคติกลับคืนมาทั้งหมดจำนวน ๑,๓๕๔ ฉบับ จากนั้นผู้วิจัยจึงคัดเลือกแบบวัดทัศนคติที่มีค่าตอบไม่สมบูรณ์ออกเหลือแบบวัดทัศนคติที่มีค่าตอบสมบูรณ์จำนวน ๑,๓๗๑ ฉบับ แล้วจึงนำมาจำแนกตามกลุ่ม ชั้น และเพศ โดยดูจากข้อเท็จจริงของผู้ตอบในภาค ก. ออกเป็น ๒๔ กลุ่มย่อย นำแบบวัดทัศนคติของแต่ละกลุ่มมากำหนดตัวเลขเรียงจากฉบับแรกถึงฉบับสุดท้าย ทำการสุ่ม (Random Sampling)

แบบวัดทัศนคติให้โลกกลุ่มละ ๓๐ ฉบับ รวมแบบวัดทัศนคติที่ใช้ทั้งหมดจำนวน ๙๒๐ ฉบับ
ทำการตรวจให้คะแนนแบบวัดทัศนคติที่สุ่มได้เพื่อนำคะแนนไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อรวบรวมและสุ่มแบบวัดทัศนคติได้ครบตามจำนวน ๙๒๐ ฉบับ ตามที่ต้องการ
แล้ว ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนคำตอบของแบบวัดทัศนคติ และรวมคะแนนรวมเป็นรายบุคคล
เมื่อตรวจครบทั้ง ๙๒๐ ฉบับแล้ว ก็นำคะแนนทัศนคติทั้งหมดมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการ
วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี ๓ ตัวประกอบ^๕ (3 x 4 x 2 Factorial Design)
คือ กลุ่ม ชั้น และเพศ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓ เพื่อทดสอบสมมติฐานของการวิจัย
หาข้อที่พึงเอาไว้

^๕Allen L. Edwards, Experimental Design in Psychological Research. (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1960), pp.201-210.

ตารางที่ ๓ จำแนกตัวอย่างประชากรในแต่ละเขตที่ใช้ในการ
วิเคราะห์ความแปรปรวนตาม กลุ่ม ชั้น และเพศ

		ชั้นปีที่ ๑	ชั้นปีที่ ๒	ชั้นปีที่ ๓	ชั้นปีที่ ๔	รวม
กลุ่มที่ ๑	ชาย	๓๐	๓๐	๓๐	๓๐	๑๒๐
	หญิง	๓๐	๓๐	๓๐	๓๐	๑๒๐
กลุ่มที่ ๒	ชาย	๓๐	๓๐	๓๐	๓๐	๑๒๐
	หญิง	๓๐	๓๐	๓๐	๓๐	๑๒๐
กลุ่มที่ ๓	ชาย	๓๐	๓๐	๓๐	๓๐	๑๒๐
	หญิง	๓๐	๓๐	๓๐	๓๐	๑๒๐
รวม		๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๔๘๐

และถ้าการทดสอบตัวประกอบใดมีนัยสำคัญ ก็ใช้การทดสอบของทูคี^๖ (Tukey's HSD Test) ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันต่อไป

ความมุ่งหมายชั้นรอง คือ เปรียบเทียบทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ระหว่างนิสิต นักศึกษาที่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย และนิสิตนักศึกษาที่ไม่เป็นสมาชิกของ

^๖ Roger E. Kirk, Experimental Design : Procedures for the Behavioral Sciences. (Belmont, California :Brooks/Cole Publishing Co., 1968), pp. 88 - 90.

ชมรมผู้นิยมใช้ของไทย โดยนำคะแนนของนิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิก และคะแนนของนิสิตนักศึกษาที่ไม่เป็นสมาชิก มาทดสอบความมีนัยสำคัญควยของความแตกต่างของคะแนนทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยระหว่างกลุ่มทั้งสอง โดยใช้การหาค่าที^๑ (t-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ ๒

ส่วนจุดมุ่งหมายขั้นสุดท้าย คือ การหาระดับทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยของนิสิตนักศึกษาโดยส่วนรวม โดยการนำคะแนนของนิสิตนักศึกษาทั้งหมด มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยและขอบเขตของค่าเฉลี่ย เพื่อดูว่าระดับทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยของนิสิตนักศึกษาโดยส่วนรวมอยู่ในระดับใด

การวิจัยเรื่องนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Method) เป็นการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยของนิสิตนักศึกษา ๓ กลุ่ม ได้แก่ นิสิตนักศึกษากลุ่มที่เรียนในคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง นิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง และนิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย โดยใช้แบบวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ที่มีความเที่ยงตรง และความเชื่อถือได้สูงพอทำการทดสอบสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ ๕ ข้อแรก ด้วยการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดตัวประกอบ ๓ ตัว คือ กลุ่ม ชั้น และเพศ แล้วทดสอบค่าเฉลี่ยคู่ที่ต่างกันต่อไปด้วยการทดสอบของทูลี สำหรับสมมติฐานข้อที่ ๒ ทดสอบค่าเฉลี่ยของนิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิกและที่ไม่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) ข้อค้นพบที่ได้จะทำให้ทราบถึง ทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยของนิสิตนักศึกษา

^๑George H. Weinberg and John A. Schumaker, Statistics An Intuitive Approach. (2d ed., California : Brooks/ Cole Publishing Co., 1969), pp. 195 - 197.

^๒Edwards, op.cit., pp. 89 - 90.

ทั้ง ๓ กลุ่ม นิสิตนักศึกษาระหว่างระดับชั้นที่สูงกว่ากับระดับชั้นที่ต่ำกว่า นิสิตนักศึกษาชายและหญิง และนิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิกและไม่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทยว่ามีทัศนคติต่างกันหรือไม่ ตลอดจนทราบระดับทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ของนิสิตนักศึกษาโดยส่วนรวม